

2. Kas direktiivi 2008/115 artikli 15 lõikeid 1 ja 6 tuleb sellises olukorras, nagu on kujunenud põhikohtuasjas, tõlgendada nii, et siseriiklikus õiguses ettenähtud iseseisvat kinnipidamise pikendamise alust, mis seisneb selles, et „asjaomasel isikul [...] ei ole isikut tõendavaid dokumente”, saab liidu õigust arvestades subsumeerida direktiivi artikli 15 lõikes 6 nimetatud mõlema olukorra alla, kui liikmesriigi siseriikliku õiguse kohaselt võib nimetatud asjaolu tõttu lähtuda põhjendatud eeldusest, et asjaomane isik püüab väljasaatmisotsuse täitmisest kõrvale hoida, mis omakorda kujutab endast põgenemise ohtu selle liikmesriigi õiguse tähenduses?
3. Kas direktiivi 2008/115 artikli 15 lõike 1 punkte a ja b ja lõiget 6 koosmõjus direktiivi põhjendustega 2 ja 13 kolmandate riikide kodanike põhiõiguste ja inimväärikuse austamise kohta ning proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamist sellises olukorras, nagu on kujunenud põhikohtuasjas, tuleb tõlgendada nii, et selle alusel võib teha järelduse, et esineb põgenemise põhjendatud oht, kuna asjaomasel isikul ei ole isikut tõendavaid dokumente, ta on ületanud riigipiiri ebaseaduslikult ja ta teatab, et ei soovi päritoluriiki tagasi pöörduda, kuigi ta on varem täitnud avalduse vabatahtlikuks tagasipöördumiseks oma päritoluriiki ja esitanud õiged isikuandmed, kusjuures need asjaolud kuuluvad tagasisaatmisotsuse adressaadiga seotud „põgenemise ohu” mõiste alla direktiivi tähenduses, mida siseriiklikus õiguses määratletakse kui asjaoludel põhinevat põhjendatud eeldust, et asjaomane isik püüab tagasisaatmisotsuse täitmisest kõrvale hoida?
4. Kas direktiivi 2008/115 artikli 15 lõike 1 punkte a ja b ning lõikeid 4 ja 6 koosmõjus direktiivi põhjendustega 2 ja 13 kolmandate riikide kodanike põhiõiguste ja inimväärikuse austamise kohta ning proportsionaalsuse põhimõtte kohaldamist sellises olukorras, nagu on kujunenud põhikohtuasjas, tuleb tõlgendada nii, et:
 - a) kolmanda riigi kodanik ei tee koostööd tema päritoluriiki tagasisaatmise otsuse täitmise ettevalmistamisel, teatades päritoluriigi saatkonna ametnikule suuliselt, et ta ei soovi päritoluriiki tagasi pöörduda, kuigi ta on varem täitnud vabatahtliku tagasipöördumise avalduse ja esitanud õiged isikuandmed, ja et kolmandast riigist vajalike dokumentide hankimine viibib ja tagasisaatmisotsuse täitmine on mõistlik, kui neil tingimustel ei väljasta selle riigi saatkond asjaomase isiku reisiks tema päritoluriiki vajalikku dokumenti, kuigi ta on asjaomase isiku isikusamasuse kinnitanud?
 - b) juhul kui kolmanda riigi kodanik, kellel ei ole isikut tõendavaid dokumente, kes on ületanud riigipiiri ebaseaduslikult ja kes teatab, et ta ei soovi päritoluriiki tagasi pöörduda, vabastatakse seetõttu, et väljasaatmisotsuse täitmine ei ole mõistlik, tuleb lähtuda sellest, et liikmesriik on kohustatud väljastama ajutise dokumendi asjaomase isiku staatuse kohta, kui päritoluriigi saatkond ei väljasta neil tingimustel asjaomase isiku reisiks tema päritoluriiki vajalikku dokumenti, kuigi ta on asjaomase isiku isikusamasuse kinnitanud?

(¹) ELT L 348, lk 98.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Administrativen sad – Varna (Bulgaaria) 4. aprillil 2014 – „Koela-N” EOOD versus Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Kohtuasi C-159/14)

(2014/C 175/36)

Kohtumenetluse keel: bulgaaria

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Administrativen sad – Varna

Põhikohtuasja pooled

Kaebaja põhikohtuasjas: „Koela-N” EOOD

Vastustaja põhikohtuasjas: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ⁽¹⁾, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi, artikli 14 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et materiaalse vara omanikuna käsutamise õigus hõlmab ka õigust anda vedajale korraldus tarnida kaup kolmandale isikule, kes ei ole arvel märgitud kaubasaaja, ja selles tähenduses on juba kauba kättesaamine kõnealuse kolmanda isiku poolt tõend eelnevalt teostatud kaubatarnete kohta?
2. Kas nõukogu direktiivi 2006/112/EÜ artikli 14 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et asjaolu, et kaup ei ole tegelikult otsese tarnija valduses – sõltumata sellest, et ostja on kauba kätte saanud – tähendab, et direktiivis kaubatarne toimumiseks sätestatud tingimused ei ole täidetud?
3. Kas asjaolu, et eelmised tarnijad tarneahelas ei osutanud maksuasutustele kaasabi, ja asjaolu, et kauba pealelaadimist ei toimunud, on objektiivsed alused, mille pinnalt saab järeldada, et maksukohustuslane teadis või oleks pidanud teadma, et tehing, millega seoses soovib ta kasutada sisendkäibemaksu mahaarvamise õigust, on seotud maksupettusega?

⁽¹⁾ ELT L 347, lk 1.

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Varas Cíveis de Lisboa (5ª Vara Cível) (Portugal) 4. aprillil 2014 –
João Filipe Ferreira da Silva e Brito jt versus Portugali riik**

(Kohtuasi C-160/14)

(2014/C 175/37)

Kohtumenetluse keel: portugali

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Varas Cíveis de Lisboa

Põhikohtuasja pooled

Kaebuse esitajad: João Filipe Ferreira da Silva e Brito jt

Vastustaja: Portugali riik

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 12. märtsi 2001. aasta direktiivi 2001/23/EÜ ettevõtjate, ettevõtete või nende osade üleminekul töötajate õigusi kaitsvate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta⁽¹⁾, ja eelkõige direktiivi artikli 1 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et „ettevõtte ülemineku” mõiste hõlmab olukorda, kus tellimuslendude turul tegutsev ettevõtja likvideeritakse tema sellise enamusaktsionäri otsusega, kes omakorda tegutseb lennutranspordi sektoris, ning kus likvideerimise raames maettevõtja:
 - i) asub likvideeritud äriühingu asemele lennukite liisingulepingutes ja reisikorraldajatega sõlmitud kehtivates tellimuslendude lepingutes;
 - ii) viib ellu tegevust, mida seni teostas likvideeritud äriühing;